

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hípšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **S. S.**, zast. Mgr. Jakubem Jančovičem, advokátem se sídlem Široká 97/3, Přerov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 1. 4. 2026, č. j. 73 A 1/2026-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce způsobil při řízení motorového vozidla dopravní nehodu se vznikem škody ve výši 140 000 Kč a v krvi mu byla naměřena hladina alkoholu 2,52 ‰. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 1. 4. 2025, č. j. 2 T 139/2024-103, pak byl pravomocně odsouzen pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Tím byly podle žalovaného naplněny podmínky pro zrušení zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2026, č. j. OAM-5615-17/ZR-2025, proto zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobce a stanovil mu 30denní lhůtu k vycestování z území České republiky.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočce v Liberci, který v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Krajský soud vyšel z toho, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezbavuje to správní orgány povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný pak této povinnosti dostál a přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zhodnotil. Krajský soud se neztotožnil s tím, že by se žalovaný zabýval dopadem rozhodnutí do vztahu žalobce a jeho syna nedostatečně,

případně že by tento dopad vyhodnotil nesprávně. Žalovaný neignoroval tvrzení žalobce a náležitě se jimi zabýval. O tom, že má se synem soudně upravený styk, žalobce hovoří poprvé teprve v žalobě, a tato okolnost navíc podle krajského soudu není podstatná. Žalovanému bylo zřejmé, že žalobce má v ČR nezletilého syna, s nímž do jisté míry udržuje rodičovský kontakt, přestože s ním nežije ve společné domácnosti. Nebylo ani třeba vyzývat žalobce k upřesnění námitky nepřiměřenosti. Podstata námitky, tedy existence rodičovského vztahu žalobce k nezletilému synovi žijícímu na území ČR, totiž byla zřejmá.

[3] V posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí se krajský soud ztotožnil se žalovaným. Žalobce spáchaným trestným činem ohrozil životy a zdraví dalších účastníků silničního provozu a vina padá především na jeho bedra. Měl si uvědomit, že páčáním trestné činnosti ohrožuje své pobytové oprávnění a komplikuje si výchovu syna. Pokud by vycestoval, vztah otce a syna by mohl být případným odloučením ovlivněn. Pobyt na území ČR mu však nebyl do budoucna zakázán a přítomnost dítěte zde nemůže pro cizince znamenat bílko šek k udržení pobytového oprávnění i přes páčání trestné činnosti. Podle krajského soudu je pochopitelné, pokud žalovaný uvedl, že intenzita zásahu do vztahu žalobce a syna, kteří ani nežijí ve společné domácnosti, není taková, jako kdyby rodinní příslušníci společnou domácnost sdíleli a syn byl v každodenní péči otce. Neznaменá to, že by žalovaný zaměnil otázku existence společné domácnosti s otázkou styku žalobce se synem. Zrušení zaměstnanecké karty ani bez dalšího neznaменá, že by žalobce nemohl hradit výživné. Žalobce je ekonomicky aktivní a může výdělečnou činnost realizovat i mimo ČR. Krajský soud se vyjádřil i k situaci v Íránu. Tou žalobce ve správním řízení neargumentoval vůbec, avšak tehdy nebyla tak dramatická jako nyní. Napadené rozhodnutí ale nezakládá povinnost žalobce vycestovat do Íránu. Pokud by k němu v budoucnu mělo dojít, může žalobce využít jiných prostředků právní ochrany namísto zaměstnanecké karty.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] **Žalobce** (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Napadený rozsudek je podle něj nepřezkoumatelný. Krajský soud neprovedl skutečný test proporcionality ve smyslu čl. 8 Úmluvy a v rozsahu odpovídajícím judikatuře Evropského soudu pro lidská práva. Proporcionalita zásahu musí být posouzena vždy individuálně. Je potřeba hodnotit povahu a závažnost protiprávního jednání, přičemž v projednávané věci nešlo o násilnou ani opakovanou trestnou činnost. Argument, že si stěžovatel svou situaci způsobil sám, nemůže nahradit test proporcionality. Krajský soud nepřikládal odpovídající význam ani délce pobytu stěžovatele na území ČR a míře jeho integrace. Význam vztahu se synem pak bagatelizoval s poukazem na to, že stěžovatel s ním nežije ve společné domácnosti. Rozhodující je skutečný obsah vztahu, nikoliv jeho formální uspořádání. Stěžovatel nemá jiný pobytový titul a po zrušení zaměstnanecké karty nemůže legálně pobývat v ČR a realizovat osobní kontakt se svým synem. Krajský soud přitom nesprávně dovodil, že k zásahu nedochází, jelikož stěžovateli nebyl uložen zákaz pobytu. Takový závěr je formalistický a ignoruje faktické dopady rozhodnutí. Krajský soud nepřihlédl k tomu, že dlouhodobé přerušování osobního kontaktu s otcem může mít negativní dopad na psychický a sociální vývoj dítěte. Nezabýval se tím, jaké konkrétní důsledky by vycestování stěžovatele pro dítě mělo, ani zda existuje reálná možnost udržování vztahu na dálku. Krajský soud pominul také existenci vazeb stěžovatele k zemi původu a reálné možnosti návratu do Íránu. Nedostatečně se zabýval také aktuální bezpečnostní a politickou situací, tedy ozbrojeným konfliktem a represemi ze strany státních orgánů.

pokračování

[5] **Žalovaný** navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný své rozhodnutí dostatečně odůvodnil a individualizoval. Neposuzoval sice přiměřenost podle § 174a zákona o pobytu cizinců, ale své povinnosti posoudit přiměřenost podle čl. 8 Úmluvy dostál. Stěžovatel neposkytl v průběhu správního řízení žádné podrobnější informace o svém synovi. Pouze uvedl jeho jméno a že by zrušením pobytu došlo k přetrhání vazeb. Dále dodal, že svého syna má velmi rád a tráví s ním čas, a doložil jeho rodný list. Stěžovatel nenavrhoval provedení dalších šetření, která by mohla přinést bližší informace o jeho synovi. Břemeno tvrzení přitom tíží primárně cizince. Námitka ohledně porušení čl. 8 Úmluvy je pouze účelová. Žalovaný nesouhlasí, že by se krajský soud nezabýval tím, jaké konkrétní důsledky by vycestování stěžovatele mělo. Nezletilý syn stěžovatele navíc není závislý na jeho výlučné péči. Žalovaný nepřikazuje, že stěžovatel musí odcestovat zrovna do svého domovského státu, kde probíhá ozbrojený konflikt. Je na něm, zda si pobyt zařídí jiným způsobem, popřípadě kam vycestuje. Co se týče sociálních a ekonomických vazeb, stěžovatel na území ČR žije od roku 2020. Vztahy k domovskému státu tedy nemohly být za takto krátkou dobu narušeny.

III. Přijatelnost kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud se v případě dané kasační stížnosti zabýval předně její přijatelností ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť jde o věc, o níž u krajského soudu rozhodoval samosoudce. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost (ve smyslu uvedeného ustanovení) svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti lze odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (jehož závěry se použijí i mimo oblast mezinárodní ochrany, viz usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost tedy bude přijatelná, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo v rozhodnutí krajského soudu k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Argumentace stěžovatele svým obsahem předně míří na nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku. Judikatura již podrobně vymezila kritéria nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatečné zdůvodnění. Za nepřezkoumatelný bude považován rozsudek, ze kterého není patrné, jaký skutkový stav vzal orgán rozhodující ve věci za rozhodný, jakým způsobem postupoval při utváření právního závěru a proč považuje argumentaci účastníka řízení za nesprávnou (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06). V projednávané věci však krajský soud vzal v potaz všechny relevantní skutečnosti a argumenty, dostatečně se s nimi vypořádal a své závěry zdůvodnil způsobem, který nesvědčí přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že krajský soud neprovedl skutečný test proporcionality zásahu do jeho rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, a zdůrazňuje, že proporcionality musí být posouzena vždy individuálně. Ve vztahu k této (obecnější) argumentaci však přijatelnost kasační stížnosti shledat nelze. Krajský soud se zjevně individuálními okolnostmi dané věci z hlediska přiměřenosti dopadů žalobou napadeného

rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele zabýval (zejména body 22 a 23 napadeného rozsudku). Vyšel přitom z existující judikatury, kterou respektoval (bod 19 rozsudku krajského soudu).

[9] Podle stěžovatele též provedený test proporcionality neodpovídá požadavkům judikatury Evropského soudu pro lidská práva, zejména kritériím formulovaným v rozsudku ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99. Konkrétně namítá, že krajský soud neposoudil závažnost trestného činu, délku pobytu stěžovatele na území, míru integrace, existenci vazeb k zemi původu a reálné možnosti návratu. Aspekt nejlepšího zájmu nezletilého dítěte redukoval podle stěžovatele na obecnou úvahu a jeho vztah s nezletilým synem bagatelizoval. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu v první řadě upozorňuje, že kritéria ze zmíněného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem rozhodnutí o vyhoštění cizinců. V určité míře je ale možné je aplikovat i na jiná rozhodnutí, která by svými důsledky mohla představovat intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince (např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, bod 26).

[10] K otázce závažnosti trestného činu stěžovatel tvrdí, že se nejednalo o násilnou či opakovanou trestnou činnost, což podle něj krajský soud nezohlednil. Ani v tomto bodě nicméně Nejvyšší správní soud pochybení krajského soudu svědčící přijatelnosti kasační stížnosti neshledal. K povaze trestné činnosti se krajský soud vyslovil jednak sám (bod 26 napadeného rozsudku), jednak se ohledně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ztotožnil se žalovaným (bod 23 rozsudku). Ten se závažnosti trestného činu podrobněji věnoval především na str. 5 napadeného rozhodnutí. Stěžovatel konstatuje, že trestný čin nebyl násilný či opakovaný, ale tím nijak nerozporeje východiska krajského soudu, který tuto kvalifikaci zohlednil. Co se pak týče blíže nekonkretizované snahy o nápravu, krajský soud si byl vědom například také toho, že bylo upuštěno od zbytku trestu zákazu činnosti (viz bod 2 napadeného rozsudku). Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí ve vztahu k závažnosti trestného činu žádná konkrétní tvrzení, která by mohla nasvědčovat zásadnímu pochybení krajského soudu a přijatelnosti kasační stížnosti. Lze dodat, že krajský soud nezaložil své posouzení pouze na tom, že si stěžovatel nepříznivou pobytovou situaci způsobil sám. Tuto okolnost hodnotil společně s povahou protiprávního jednání, rodinnými poměry stěžovatele a intenzitou tvrzeného zásahu do vztahu se synem.

[11] Co se pak týče zohlednění délky pobytu a míry integrace, jedná se o tvrzení, která stěžovatel konkrétně představil až v kasační stížnosti. Nejedná se tedy o situaci, kdy by stěžovatel již ve správním řízení vznesl takovou konkrétní námitku (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, bodu 19). Ze spisu je pak patrné, že stěžovatel žije na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu od roku 2020. Nejde tedy ani o situaci, v níž by intenzita zásahu byla zcela zřejmá již z okolností věci či ze spisu (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, bod 41). Ani v tomto směru tedy krajský soud nevybočil z mezí existující judikatury Nejvyššího správního soudu a kasační stížnost tak není přijatelná.

[12] Stěžovatel dále tvrdí, že krajský soud nezohlednil existenci vazeb v zemi původu a reálné možnosti návratu. Krajský soud ale uvedl, že napadené rozhodnutí nezakládá povinnost, aby stěžovatel vycestoval do Íránu (bod 25 napadeného rozsudku). S tímto závěrem stěžovatel konkrétněji nepolemizuje. Tvrdí, že návrat do Íránu může představovat

pokračování

negativní důsledky, které měly být při posouzení proporcionality zohledněny. Nevypovídá se ale s tvrzením, že do Íránu vycestovat nemusí, popřípadě nevysvětluje, proč by i přesto měl krajský soud zohlednit zmíněná kritéria. Ani tato argumentace tedy nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[13] Podle stěžovatele pak krajský soud bagatelizoval význam vztahu s jeho synem s poukazem na to, že nežijí ve společné domácnosti. Nejvyšší správní soud podotýká, že úvahy krajského soudu ohledně společné domácnosti byly reakcí na žalobní námitku, podle které žalovaný ztotožnil chybějící společnou domácnost stěžovatele a jeho nezletilého syna s neexistencí rodinného života (str. 3 žaloby). Krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou. Žalovaný totiž podle něj pouze podotkl, že intenzita zásahu do vztahu stěžovatele a syna, kteří spolu nežijí ve společné domácnosti, není taková, jako kdyby rodinní příslušníci společnou domácnost sdíleli a syn byl v každodenní péči otce. Tato úvaha je podle krajského soudu pochopitelná a neznámá, že by žalovaný zaměnil otázku existence společné domácnosti s otázkou styku žalobce se synem (bod 23 napadeného rozsudku). Stěžovatel uvádí, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva existuje rodinný život i mimo společnou domácnost. Tím však nijak nerozporuje zmíněné závěry krajského soudu. Z napadeného rozsudku totiž nevyplývá, že by podle krajského soudu rodinný život mimo společnou domácnost neexistoval. Krajský soud pouze rozlišil mezi samotnou existencí rodinného života a intenzitou zásahu do něj. V tomto směru není jeho závěr v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která považuje sdílení společné domácnosti za jednu z možných indicií intenzity faktických vazeb mezi dítětem a rodičem (například usnesení ze dne 9. 5. 2024, č. j. 5 Azs 210/2023-27, bod 17). Ani v tomto ohledu tak není kasační stížnost přijatelná.

[14] Podle stěžovatele krajský soud dovodil, že k zásahu do rodinného života nedochází, jelikož stěžovateli nebyl uložen zákaz pobytu. V bodě 23 napadeného rozsudku však krajský soud uznal, že by vztah otce a syna mohl být případným odloučením ovlivněn, pokud by stěžovatel vycestoval. Uznal tedy existenci zásahu do rodinného života. V daném bodě také uvedl, že ačkoliv si stěžovatel svoji pobytovou situaci zkomplikoval, nebyl mu pobyt na území ČR do budoucna zakázán. Z toho však nevyplývá, že by podle krajského soudu do zásahu do rodinného života nedocházelo. To, že stěžovateli nebyl uložen zákaz pobytu, krajský soud uvedl jako skutečnost nasvědčující zmírnění tohoto zásahu. Stěžovatel pak v kasační stížnosti toto obecné východisko nezpochybňuje a uvádí pouze to, že aktuálně nemá jiný pobytový titul, a dovozuje z toho, že nebude moci legálně pobývat na území České republiky a realizovat osobní kontakt se synem. Ani toto tvrzení v nyní projednávané tedy nemůže vést k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti.

[15] Krajský soud pak také podle stěžovatele redukoval nejlepší zájem nezletilého dítěte na obecnou úvahu. Konkrétně podle něj nepřihlédl k tomu, že dlouhodobé přerušení osobního kontaktu s otcem může mít negativní dopad na psychický a sociální vývoj dítěte. Nezabýval se ani tím, zda existuje reálná možnost udržování vztahu na dálku, ani jaké konkrétní důsledky by vycestování stěžovatele pro dítě mělo. Ani tato námitka však nesvědčí o přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud svoji úvahu o nejlepším zájmu dítěte individualizoval. V bodě 23 napadeného rozsudku výslovně připustil, že případné odloučení by mohlo vztah otce a syna ovlivnit. Současně však posoudil intenzitu tohoto zásahu v návaznosti na konkrétní skutkové okolnosti věci, zejména že stěžovatel se synem nežije ve společné domácnosti, syn není v jeho každodenní péči a pobytový status nezletilého ani jeho

matky není napadeným rozhodnutím dotčen. To odpovídá i způsobu, jakým zájem dítěte posoudil žalovaný. Je zřejmé, že s tímto hodnocením stěžovatel nesouhlasí, a v kasační stížnosti se dovolává dalších okolností, které podle něj měl krajský soud zohlednit. V této souvislosti je nutné zmínit, že tyto okolnosti v žalobě v takto konkrétní podobě nerozvedl. I kdyby však krajský soud z hlediska těchto otázek dílčím způsobem pochybil, nešlo by o hrubé pochybení při výkladu práva způsobem, který by vyžadoval zásah Nejvyššího správního soudu (např. usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 As 120/2022-28). Je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek (rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Detailní posuzování stěžovatelem předestřených dílčích otázek by pak popíralo samotný smysl institutu přijatelnosti kasační stížnosti.

[16] Stěžovatel argumentuje také aktuální bezpečnostní a politickou situací v Íránu. Jak již však Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, každý cizinec pobývajícím na území ČR (a to i ten, v jehož zemi původu probíhá válečný konflikt) musí počítat s tím, že v případě spáchání úmyslného trestného činu bude platnost jeho zaměstnanecké karty zrušena a bude mu uložena související neoddlitelná povinnost vycestovat z území ČR (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2023, č. j. 4 Azs 133/2023-38, bod 32). Pokud pak povinnost opustit území státu může vyústit v ohrožení základních práv, slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, bod 24). Z těchto závěrů koneckonců vyšel také krajský soud (viz bod 24 napadeného rozsudku). Ani na základě této argumentace tak nelze dovodit přijatelnost kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Z napadeného rozsudku je podle Nejvyššího správního soudu patrné, že závěry krajského soudu jsou v souladu s východisky ustálené judikatury. Krajský soud vypořádal podstatu všech žalobních bodů a nedopustil se zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

[19] Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že s ohledem na bezodkladné vydání rozhodnutí ve věci samé již samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Takový návrh se v důsledku toho stal bezpředmětným (např. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, bod 26; ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 57/2019-23, bod 21; nebo ze dne 27. 11. 2025, č. j. 6 As 151/2025-21, bod 13).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně 22. května 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu